

“Ифет”: Продължението сезон 3, еп. 73 (113)

“Ифет и Джемил заминават на почивка”

в дома на Ифет

Серпил: Нимет, успокой се вече, моля те! Не плачи!

Нимет: Много ми е мъчно, како Серпил. Какво ще правим без Ифет? ***плаче***

Серпил: Това беше нейното решение, ние няма какво повече да направим.

Нимет: Дано леля е успяла да убеди Джемил и той да спре Ифет!

Серпил: Дано, но не вярвам. По-голям инат от Джемил не познавам.

Саиме се връща

Нимет: Лельо? Какво стана?

Саиме: Нищо. ***намръщено***

Нимет: Как така нищо? Не говори ли с Джемил?

Саиме: Говорих, Нимет, говорих.

Нимет: И какво ти каза?

Саиме: Не иска да ме чуе. Щом Ифет била разведена с него, можела да прави каквото си поиска, така каза! ***тъжно***

Нимет: Значи няма да спре Ифет, така ли?

Саиме: Не знам, Нимет, не знам. Хайде, лягай си вече!

Серпил: И аз да си тръгвам.

Нимет: Не, Серпил, остани! Остани поне тази вечер тук, става ли?

Серпил: Добре, ще остана.

Саиме: Ще изляза малко в градината. ***става***

Нимет: Какво ще правиш там, лельо?

Саиме: Ще остана сама с мислите си. Не ме мислете, хайде, лягайте! ***тръгва***

Нимет: Защо Джемил причинява това на сестра ми? Заради него страдаме всички.

Серпил: Не се притеснявай за Ифет, Нимет, чу ли? Тя ще се справи, бъди сигурна! ***сяда до нея***

по пътя за Измир

****Джемил настига автобуса, в който е Ифет****

Пътник: Ще спрете ли за почивка?

Шофьор: Да, ще спрем. След няколко километра ще отбием.

Пътник: Добре.

****Джемил стига до автобуса, започва да се оглежда за Ифет, но тя не го вижда. Започва да свири****

Шофьор: Какво става, бе? Кой си ти? ***притеснено***

Джемил: Спри автобуса! Спри автобуса! ***вика***

Шофьор: ***отваря прозореца*** Какво има, какво искаш?

Джемил: Отбий! **показва му знак с ръце**

Пътник: Какво става? Какъв е този?

Джемил: Спри! **вика**

Шофьор: Гледай си работата!

Ифет става от седалката и започва да се оглежда. Вижда Джемил

Ифет: Джемил?! **изненадано** Джемил, какво правиш тук? **учудено**

Джемил: Спрете! **вика и ръкомаха**

Ифет: Джемил. **весело** Спрете автобуса, моля Ви!

Шофьор: Госпожо, не мога да спирам по средата на пътя.

Ифет: Спрете, умолявам Ви! Това е мъжът ми!

Пътник: За Вас ли е дошъл? **весело**

Джемил: Спрете! **Джемил увеличава скоростта на колата, след което застава през автобуса**

Шофьор: Какво правиш, бе, ей? **спира автобуса**

Джемил слиза от таксито и се затичва към автобуса

Ифет: Отворете ми!

Шофьор: Хайде, слизай! **отваря**

Ифет излиза

Ифет: Джемил. **изненадано**

Джемил: Ифет, не си тръгвай, моля те! **върви бавно към нея**

Ифет: Джемил, ти какво правиш тук?

Джемил: Аз... аз... ами... дойдох за теб, Ифет! Не си тръгвай!

Ифет: Аз... нямам работа повече в Истанбул.

Джемил: Ифет. **прегръща я** Не ме оставяй, недей! Не си тръгвай!
прегръща я още по-силно

Ифет: Джемил. **Ифет също го прегръща**

Джемил: Аз... аз те обичам Ифет, обичам те!

Ифет: И аз те обичам, и аз! **щастливо**

Джемил: Не заминавай, не го прави! Моля те, прости ми за всичко! Прости ми, че се държах така!

Ифет: Джемил, това истина ли е? Нали не е сън, от който всеки момент ще се събудя? Реалност ли е? **радостно**

Джемил: Да, любима, реалност е! Не мога да живея без теб! Обичам те.

Ифет: Джемил. **весело** И аз те обичам.

Джемил целува Ифет

Пътници: Браво, браво! Горчиво! **всички им пляскат**

Шофьор: Хайде, стига! Циркът свърши! Ще се качвате ли, госпожо? Трябва да тръгваме!

Ифет поглежда към Джемил

Джемил: Прости ми, Ифет, моля те!

Ифет: Аз никога не съм ти се сърдила, Джемил. Знаех си, че ме обичаш, бях сигурна.

Шофьор: Госпожо, хайде, тръгвам, така да знаете!

Джемил: Хайде, вземи си нещата и да вървим!

Ифет се качва в автобуса и отива да вземе куфара си

Пътници: Браво, момиче, постъпи много правилно! Бъдете щастливи!

Ифет: Благодаря Ви! ***весело***

Ифет слиза от автобуса и се качва в таксито на Джемил. Автобусът потегля към Измир

Ифет: Джемил. ***прегръща го*** Всичко се случи толкова внезапно, не мога да повярвам, че сега съм тук и отново сме заедно! ***весело***

Джемил: Ифет, аз сгреших, допуснах грешка, знам. Прости ми, че те нараних!

Ифет: Обичам те, Джемил!

Джемил: И аз теб, Ифет! ***целуват се***

в дома на Бетюл

Бетюл: Ифет си тръгна, искала да започне живота си отначало.

Ерхан: Как можа да си тръгне? Вярно е, че с Джемил са скарани, но не трябваше да го прави. С времето щеше да го забрави и всичко да отмине. И тук можеше да започне живота си отначало.

Бетюл: Прав си, но това е нейното решение. Дори фактът, че оставя Чичек, не успя да я откаже от това нейно решение. ***притеснено***

Ерхан: Дано поне в Измир намери щастие и спокойствие! А Джемил знае ли, че е заминала?

Бетюл: Леля Саиме каза, че ще говори с него, хукна към хотела, в който е отседнал. Сигурно са говорили.

Ерхан: Ако той не успее да спре Ифет, не знам кой друг може да го направи!

Асуман се връща

Бетюл: Добре дошла, майко!

Асуман: Добре заварила! Ох, много съм изморена, дъще, цял ден бях в ателието!

Бетюл: Охоо, ако започнеш още от сега да се оплакваш от работата...

Асуман: Всичко ме боли.

Бетюл: Как върви ремонтът?

Асуман: Утре работниците приключват. Организирах със репортери, вестници... След два дни официално откривам ателието си. Искam да дойдете, дъще.

Бетюл: Разбира се.

Асуман: Предай на Саиме, Ифет, Серпил, на всички!

Бетюл: Ифет я няма, майко, тръгна си.

Асуман: Как така си тръгна, къде отиде? ***изненадано***

Бетюл: Преди няколко часа замина за Измир. Щяла да живее вече там.

Асуман: Така ли? Много жалко!

Бетюл: Така е. ***разстроено***

Асуман: Поканила съм всичките си познати, ще направя огромно откриване, дъще! ***весело***

Бетюл: Не се и съмнявам в теб, майко!

телефонът на Ерхан звъни

Ерхан: Пак е докторът.

Бетюл: Вдигни, Ерхан!

Ерхан: Не ми се говори отново за Дилек. Сигурно се е събудила и е искала да ме види.

Бетюл: Може и да я изписват.

Ерхан: Каквото и да е, сега не ми се говори. А и изобщо не искам да се срещам с Дилек, все едно за мен е умряла!

Бетюл: Прав си, нека известно време остане съвсем сама, за да се разкае за всички злини!

Асуман: Дъще, аз ще си лягам, направо съм капнала от умора!

Бетюл: Добре майко, почини си!

Асуман: Хайде, лека вечер!

Ерхан; Бетюл: Лека вечер!

Асуман влиза в стаята си

на крайбрежната

Ифет и Джемил стоят на една пейка

Ифет: Защо го направихме, Джемил? ***замислено***

Джемил: Кое?

Ифет: Защо с теб се разведохме? Направихме грешка.

Джемил: Така е било писано. Да, сгрешихме, не трябваше да го правим. Ифет, аз съм виновен за всичко, причиних ти страдание, накарах те да страдаш.

Ифет: Не говори така! Ти нямаш вина, Джемил. Аз сгреших като се доверих на Джан и приех да сключа брак с него. Ако знаех, че си жив, никога нямаше да го направя.

Джемил: Знам, Ифет, знам. Как можахме да се разведем?

Ифет: Стига, не мисли вече за това! Важното е, че сега отново сме заедно и повече никога няма да се разделяме, нали?

Джемил: Повече няма да те изгубя, Ифет, никога! ***прегръща я*** Как можах да постъпя така?

Ифет: Джемил, искаш ли да заминем някъде?

Джемил: Къде?

Ифет: Не знам, някъде за няколко дни. Нека се отдалечим от всичко, искаш ли?

Джемил: Както кажеш, нека направим така, както пожелаеш!

Ифет: Ще заминем само двамата, ще бъде страхотно! ***замечтано***

Джемил: Да скрием от всички, че сме се сдобрили, искаш ли?

Ифет: Дори от леля и сестра ми ли?

Джемил: Да, Ифет, от всички! Нека заминем, а след като се върнем ще съобщим на всички, че отново сме заедно.

Ифет: Ами...

Джемил: Това ще е нашата малка тайна. ***весело***

Ифет: Добре, само дано успея да опазя от леля тайната ни! ***смее се***

Джемил: Ще организирам всичко, Ифет. Утре с теб ще заминем на почивка.

Ифет: Утре ли? ***учудено***

Джемил: Да, утре. Сега се прибери, но не се издавай пред никого, че сме отново заедно. Утре следобед ще дойда да те взема. Двамата ще тръгнем, без никой да разбере за това.

Ифет: Супер! ***весело*** Но какво ще кажа на леля, досега вече трябваше да съм пристигнала.

Джемил: Кажи й, че си изгървала автобуса. Утре ще пътуваш. Аз ще скрия от Феяз, че заминавам.

Ифет: Добре, скъпи! ***стават от пейката*** Нямам търпение да дойде утре!

Джемил: И аз, Ифет, и аз! ***целуват се***

Ифет: Обичам те, Джемил!

Джемил: Обичам те! ***весело***

****Двамата весело вървят край крайбрежната****

в селото

Ръза: Обади ли се на Джемил?

Кадир: Да, татко. Много се зарадва на новината, че вече сме продали къщата.

Ръза: Добре, синко. Е, всичкият ми багаж вече е готов, събрали сме всичко.

Кадир: Кога заминаваме за Истанбул?

Ръза: Трябва да предупредим Джемил, че заминаваме, нали ще купуваме апартамент.

Кадир: Да, утре ще му се обадя.

Ръза: След като получим и другата половина от парите, можем да сме спокойни, че къщата е продадена.

Кадир: А кога е свободен чичо Мустафа?

Ръза: Утре е на рождения ден на дъщеря си, каза, че в други ден ще може да ни закара.

Кадир: Чудесно. ***радостно***

Ръза: Но трябва да говорим с Джемил, да не би да му изникнали проблеми и да не може да ни приеме.

Кадир: Не говори глупости, какви проблеми? За нас винаги ще намери време, знаеш го.

Ръза: Така е, но все пак нека се разберем и с него, синко.

Кадир: Утре ще му звънна, за да му кажа, че заминаваме за Истанбул.

Ръза: Да, така ще е най-добре. Утре ще мога да се сбогувам с всички в селото.

Кадир: Сбогувай се, но им кажи, че пак ще идваш, все пак Истанбул е близо.

Ръза: Разбира се, че ще идвам. С всички ще продължим да ходим за риба.
весело

в дома на Ифет

Саиме вижда през прозореца, че Ифет се прибира

Саиме: Ааа, Ифет? ***става и се затичва към вратата***

Ифет отваря

Саиме: Ифет, дъще, какво стана? Защо се връщаш? Какво се е случило?
притеснено

Ифет: Нищо не се е случило, лелю, просто изпуснах автобуса, това е.
намръщено

Саиме: Слава Богу! Господ те върна при мен!

идват Нимет и Серпил

Серпил: Ифет?

Нимет: Како?

Ифет: Защо всички ме гледате така?

Серпил: Ифет, защо се връщаш? Да не се е случило нещо лошо?

Ифет: И вие ли? Просто изпуснах автобуса. Но утре ще замина окончателно за Измир.

Нимет: Како. ***прегръща я***

Ифет: Радвайте ми се още малко, после като замина, няма на кого да се радвате така. ***усмихнато***

Саиме: Ах, дъще, така се притесних!

Нимет: А Джемил не дойде ли след теб?

Ифет: Джемил ли? Стига вече с Джемил! Опитвам се да го забравя.

Саиме: Аз говорих с него, предадох му писмото, което си написала за него.

Ифет: Не ме интересува, лелю. Джемил избра да се разделим и това е. Нека затворим вече тази тема, става ли?

Саиме: Да, дъще.

Ифет: Ще си лягам, утре ме чака дълъг път!

Саиме: Добре, дъще, легни си!

Серпил: Да дойда ли при теб?

Ифет: Не, Серпил, искам да бъда сама.

Серпил: Както искаш.

Ифет влиза в стаята си, затваря вратата и започва да се смее

Ифет: Хванаха се. ***смее се*** ***Изважда телефона си и написва съобщение до Джемил. След това ляга на леглото весела***

Саиме: Хайде, лягайте си и Вие!

Серпил: Лелю Саиме, значи Джемил не е отишъл при Ифет, така ли?

Саиме: Видях го, че излиза, а след това се качи в колата на Феяз, но не е отишъл при Ифет. Очаквах, че няма да го направи.

Серпил: Всички мъже са еднакви.

Нимет: Напълно те подкрепям.

Саиме: Хайде, лягайте, стига сте говорили!

Серпил: Лека нощ, лельо Саиме!

Саиме: Лека нощ! ***радостно***

на следващия ден

в хотела

Джемил приготвя багажа си

Феяз: Джемил, какво стана, къде отиваш? ***изненадано***

Джемил: Феяз, не искам повече да ти преча тук в хотела, живееш ли на твой гръб. Заминавам.

Феяз: Какви ги говориш, Джемил, ти луд ли си? Я остави нещата! ***дърпа му чантата***

Джемил: Не, Феяз, няма да стане. Говорих с чичо Ръза, връщам се в селото, докато продадат къщата. Ще живея с тях.

Феяз: Джемил, ти съвсем се побърка, честно.

Джемил: Това е решението ми, Феяз, не се опитвай да ме спреш, знаеш, че няма да успееш!

Феяз: И ще ме оставиш тук сам ли?

Джемил: Аз бодигард ли съм ти, Феяз? Я се съвземи! Не отивам на края на света, нали така?

Феяз: Това е заради Ифет, нали? Тя замина и сега и ти заминаваш.

Джемил: Не, няма нищо общо с това. Стига си говорил глупости!

Феяз: Така да е.

Джемил: Хайде, таксито ще ме чака долу, тръгвам! ***взима сака си***

Феяз: Довиждане тогава! ***усмихва се***

Джемил: Довиждане! ***излиза от стаята, а след това и от хотела***

в дома на Бетюл

телефонът на Феяз звъни

Бетюл: Феяз, вдигни най-после този телефон!

Ерхан: Кой е пак? ***поглежда телефона си*** Отново са от болницата.

Бетюл: Вдигни, хайде!

Ерхан: ***вдига*** Ало?

Доктор: Здравейте, господин Ерхан! Най-после се свързах с Вас!

Ерхан: Какво има, докторе?

Доктор: Трябва спешно да дойдете в болницата, господин Ерхан.

Ерхан: Защо, какво е станало?

Доктор: Не знам как да Ви го кажа, наистина. Новините никак не са добри.

Ерхан: Чакайте, чакайте, кажете ми какво се е случило! ***притеснено*** С Дилек ли нещо?

Доктор: Господине, не е добре да Ви го казвам по телефона, новината е много лоша, но няма как.

Ерхан: Говорете!

Доктор: Госпожа Дилек е опитала да се самоубие отново. Скочила е през прозореца на болничната си стая. В много критично състояние е, господине, лекарите се борят за живота ѝ. Има вероятност да не оцелее. ***тъжно***

Ерхан: Какво? Как, как така? ***очите му се насълзяват*** Значи, значи...

Доктор: Състоянието ѝ е критично, на прага между живота и смъртта е. Трябва спешно да дойдете, може това да са последните ѝ мигове живот.

Ерхан: Не, не може да бъде. ***разплаква се***

Бетюл: Ерхан, какво има? ***стреснато***

Доктор: Ще Ви очакваме в болницата. ***затваря***

Бетюл: Кажи ми какво е станало!

Ерхан: Дилек... Дилек... ***плаче***

Бетюл: Какво е станало? ***уплашено***

Ерхан: Хвърлила се е през прозореца. Лекарите се борят за живота ѝ.

Бетюл: Ииии! Боже мой! ***изплашено***

Ерхан: Трябва да отида в болницата, това можело да бъдат последните ѝ мигове живот. Сестра ми може да умре, Бетюл, да умре. ***плаче***

Бетюл: Успокой се! Хайде, стани, да вървим в болницата!

Двамата тръгват

в дома на Ифет

Ифет получава съобщение

Саиме: Ифет, остави този телефон! От кого получи съобщение.

Ифет: Реклама е лелю, реклама. Боже, колко е станал часът? Ще закъснея, аз трябва да тръгвам. ***става***

Саиме: Чакай дъще, къде хукна?

Ифет: Ще си изтърва автобуса, лелю. Съвсем забравих за времето.

Нимет: Како, за къде се разбърза? Имаш време.

Ифет: Не, нямам. Трябва да тръгвам. ***облича се***

Саиме: Нека и ние да дойдем, тъкмо ще те изпратим. ***взима си якето***

Ифет: Не, не, няма нужда. Аз ще се справя сама, лелю. ***спира я***

Нимет: Нека да дойдем, ще те изпратим, како.

Ифет: Казах не! Вече съм голяма, не съм дете, нали така?

Саиме: Както кажеш!

Ифет: Хайде, и да се грижите за себе си, чухте ли! ***целува се със Саиме, Нимет и Серпил***

Серпил: Да ми се обаждаш.

Ифет: Разбира се. ***излиза от къщата забързано***

Саиме: Боже, Боже!

Нимет: Какво ѝ стана така изведнъж? ***учудено***

****Ифет се оглежда и се качва в такси, в което е и Джемил****

Ифет: Джемил. ****целуват се****

Джемил: Ифет, скъпа. Не те разкриха, нали?

Ифет: Не, дори съм сигурна, че не се и усъмниха. ****весело****

Джемил: Чудесно! ****прегръща я през рамото**** Карайте към летището!

Ифет: Какво си решил?

Джемил: Заповядай! Това е билетът ти! ****подава ѝ го****

Ифет: Значи заминаваме за Дубай? ****весело****

Джемил: Мхм. ****усмихва се****

Ифет: Страхотен си, Джемил! Кога успя да уредиш всичко? ****радостно****

Джемил: В мен ли се съмняваш, Ифет? Ти нали всичко си взе?

Ифет: Да, всичко е в мен.

****по-късно през деня****

****на летището****

****Ифет и Джемил се качват в самолета****

Стюардеса: Желая ви приятен полет!

Джемил: Благодарим!

****настаняват се по местата си****

Ифет: Никога не съм летяла със самолет. ****развълнувано****

Джемил: Време е да усетиш и това чувство!

Ифет: Много съм щастлива, Джемил, много!

Джемил: Аз също. ****целува я**** Ще прекараме два прекрасни дни, Ифет!

Ифет: Ще бъдат най-прекрасните в живота ми, щом съм с теб. ****весело****

****Самолетът излита****